

¿PER ON ARRIBA LA DROGA?

Per terra, mar i aire

La tranquil·la mar Mediterrània de sempre, gràcies a la proximitat del Marroc ha esdevingut una autèntica 'autopista' per on circula el haixix a tot estrop. Una més, entre les vies que fan del nostre territori un depòsit internacional de la droga.

Tomàs Ribera

La proximitat amb Marroc, la llarga i molt mal vigilada costa mediterrània peninsular, l'existència de nombrosos ports esportius —en alguns, com Ampuriabrava o Pobla de Farnals les embarcacions atraquen a la porta de les cases de les urbanitzacions—, la navegació de cabotatge i els milers de barques de pesca que van i vénen del *moro*, fan de la nostra tranquil·la mar Mediterrània una autèntica *autopista* per on circula l'haixix amb notable velocitat i cadència. Per al Marroc, el cultiu de cannabis del qual s'extreu el haixix, és la principal, quan no l'única font d'ingressos de les famílies que habiten la vall de Ketama. El govern alauita fa com que no hi veu res.

L'altra font de procedència és el Líban. És clar, en aquest malaguanyat país, les autoritats se'n foten de la droga. Més encara, el haixix i l'heroïna, que creixen pertot arreu, i en especial a la vall de la Bekaa, permet a les milícies obtenir forts ingressos per a comprar armes, quan no canvien directament la droga per fusells i bombes. També són els vaixells de cabotatge els que porten a les nostres costes els derivats de la *Papavera somniferum*, una cosina germana de la rosella —*Papavera rosa*— de la qual s'obté l'opi i per consegüent l'heroïna.

A banda d'aquest trànsit a gran escala, al qual caldria afegir el *cavall* que arriba d'Amsterdam o Hamburg, n'hi ha un altre d'intern, gens menyspreable. Ens referim als centenars de *camells* que agafen qualsevol autobús de línies més o menys pirates a Cornellà, Badalona o l'Hospitalet, s'acosten a Màlaga, Sevilla o Algesires, i se'n tornen cap a Catalunya amb un parell de quilos de *xocolata*. Aquesta és la principal procedència del haixix que es ven al voltant de les Rambles en *postures* de mil pessetes. Com passa per tantes mans abans que arribi al consumidor, és de baixa qualitat. Com quasi totes les drogues que es venen per aquesta zona. També la cocaïna —de Colòm-

bia i Bolívia sobretot— utilitza la navegació d'altura per a les grans operacions. Ara fa un mes i mig, a Vilanova i la Geltrú, es van trobar 500 quilos de coca a un bunker abandonat d'una platja.

Però, sobretot, són els vols transoceànics la principal via d'entrada de la coca. Normalment els *camells* solen agafar vols xàrters, aterrar a Madrid després d'haver-hi donat mitja volta al món, i de Madrid a Barcelona. Solen portar en cada viatge entre un i cinc quilos. A pesar que aquests *camells* cauen com a rates tan bon punt arriben a terra —són generalment pobra gent que, si tenen sort amb el que gua-

nyen en un *passee*, menja tota la família un any—, deuen pensar que si bé una temporada a la Modelo no és gens agradable, encara és pitjor passar fam.

L'aeroport del Prat és també el punt d'arribada de bona part de l'heroïna procedent de Tailàndia i l'Índia. Sovint, la porten els mateixos heroinòmans, que arpleguen diners entre els companys, se'n van cap a l'Orient, i tornen, jugant-se-la, amb un quart de quilo, tal vegada mig. De vegades no tornen: es queden podrint-se en una presó, o gastant-se les peles —o la droga— a qualsevol platja de Bali. Quan tornen, expliquen als socis de l'operació les històries més rocambolesques i falses per justificar que vénen de buit.

Gran part de totes aquestes drogues, sobretot el haixix, es queda a Catalunya en règim de *depòsit franc*. Només es presenta l'oportunitat, passen la frontera de la Jonquera, un autèntic colador, sobretot a l'estiu, en cotxes i en camions TIR, preferentment frigorífics. La policia, si no té sort, o algú se n'ha anat de la llengua, poca cosa

pot fer. Esperar, si de cas, que la DEA nord-americana els ajude. Segons tots els indicis, és la que ha portat a les detencions d'aquesta passada setmana a la Costa Brava i a Palma.

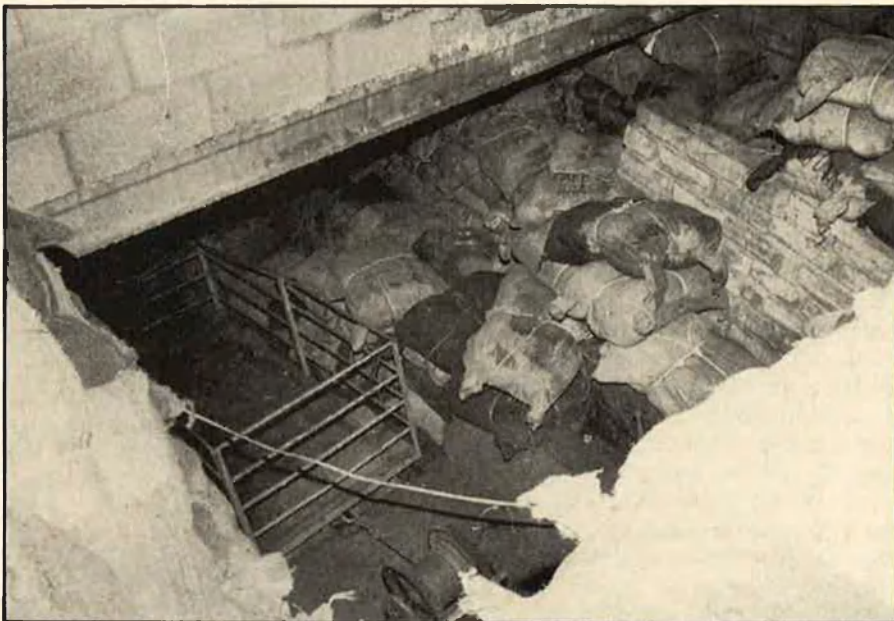
Batudes inútils

Malgrat alguns èxits significatius obtinguts per la policia en la lluita contra la droga, la guerra la tenen perduda davant els narcotraficants. Aquests, ja fa temps que han deixat de ser els vells contrabandistes que de forma artesanal, duïen la seva mercaderia a bon port basant-se en el seu enginy, el coneixement del terreny i la protecció de la fosca nit.

Els grans narcotraficants disposen d'autèntics exèrcits privats. Es comuniquen entre ells mitjançant els satèl·lits, interfereixen la freqüència de les emissores policials amb sofisticats *scanners*, naveguen amb potents i rapidíssimes embarcacions, i sobretot, tenen en el poder corruptor dels diners la seva principal eina a l'hora de tancar boques i doblegar voluntats.

I la policia, totes les policies, han optat per un nou sistema de batalla: les batudes contra els petits traficants, pensant-se que si impedeixen la venda al detall de la droga, acabaran amb el tràfic. És així com ara fa més d'un any es posà en marxa la famosa *operación*

a la televisió, i per a això es munten rodes de premsa, i fins i tot s'ha arribat a filtrar als mitjans de comunicació el dia, el lloc i l'hora de la batuda, com si d'un espectacle es tractés. De vegades s'han produït situacions grotesques. A una ciutat del País Valencià

Les últimes aprehensions confirmen la capitalitat del nostre territori en el 'ranking' internacional.

primavera, que esporàdicament s'ha vist seguida d'altres.

El fracàs ha estat total. Si bé és cert que després d'una d'aquestes batudes de la policia es detecta manca de droga als llocs habituals de venda, al cap d'una setmana tot torna a ser el mateix. Les quantitats d'estupefaents que es decomissen en aquestes espectaculars batudes són ridícules. I tot fa pensar que s'organitzen més com a campanyes d'imatge que per la seva efectivitat.

La policia té perfectament controlats tots els petits *camells* de les ciutats. No caldria tanta espectacularitat, tant de soroll per enxampar a quatre babaus que el jutge quasi sempre s'apressa a posar en llibertat. Però, és clar, cal fer alguna cosa contra la droga. Les associacions de veïns, els gremis de botiguers, les famílies, els municipis, els sindicats, tots clamen contra la droga.

Per això els polítics, de tant en tant decideixen que, efectivament «cal fer alguna cosa». Sorprenentment, prenen aquestes decisions quan s'acosten eleccions o pressionats per l'opinió pública, o bé perquè els índexs de delinqüència es desapareixen. I munten una *operación primavera* no per lluitar contra la droga, sinó per a mantenir l'ordre públic.

L'important és que surti als diaris i

quan la policia i la premsa que els seguia es presentaren al lloc de la batuda —on cada dia es traficava a plena llum del dia—, tots els *drogotes* s'havien esfumat ja.

Però a banda de tot això, aquestes operacions aconsegueixen un altre paper molt important; en una societat com la nostra on les estadístiques ho justifiquen tot, les batudes serveixen perquè es detinguin un 30 per cent més de traficants, o un 50, i es decomissi un 200 per cent, o un 300 per cent més de droga que l'any anterior. Així, doncs, s'intentarà fer creure a la població que la lluita contra la droga funciona, ja que cada temporada hi ha més detencions, i s'agafa més quantitats de droga.

Només hi ha un petit problema: cada temporada, també hi ha més morts per sobredosi, més *drogotes*, i més droga. Perquè els nostres polítics semblen oblidar que la producció de droga és molt superior al consum —com passa, per exemple, amb l'oli d'oliva— i que per tant no hi ha cap problema per reposar les quantitats confiscades per la policia. I així com en el cas de l'oli d'oliva, o del vi, se soluciona arrancant oliveres i vinyes senceres, els nostres estimats polítics encara no han trobat la fórmula per a arrancar les plantacions d'on surten les drogues.

Mentrestant, organitzar alguna batuda per justificar-se, i a anar fent. □